

Kladivo na časoděj

Postavy:

Duch filozofie

Sudca

Pomocník súdu

Žalobca

Obžalovaní: Aristoteles, Augustinus, Descartes, Leibniz, Kant, Engels, Bergson, Einstein, Heidegger, Prigogine, Brian Green (teória superstrún)

1. *Přichází pomocník (je uveden hudbou nebo světly), pustí Time a přerovnáva věci, složky, spisy, oprašuje křeslo...*
2. *Pomocník pustí monolog, na něco si vzpomene a odběhne. Přijde pak těsně před koncem monologu a přinese to (např. soudcovské kladívko).*

Duch filosofie: *(úvodný monológ, len hlas zo „zákulisia“, ako podklad jeho prehovoru sa môže použiť zostrih melódií, ktorý bol spomenutý v poznámke.) Hovorí s nadhľadom a lehkou ironií, pretože pochopiteľne ví, jak to všechno je.* Už od nepaměti se různí filosofové oddávají úvahám o čase. Už od nepaměti se na mém stole, na stole ducha filosofie hromadí teorie více či méně pošetilé, seriózní, ale taky naivní. **Avšak** teď se zdá, že se **děje něco neobvyklého...** Svět se zastavil, hodiny přestaly bít, nebo taky být? **Prý:** „Čas zmizel, čas je pryč,“ ozývají se hlasy lidí. „Byla to sebevražda anebo vražda?“ – ptají se titulky velkých deníků. „**Co bude s hodinovou mzdou? Uživí se hodinové hotely? Ptají se titulky bulváru. Budeme muset psát Arialem, když přijdeme o Times New Roman? Táže se časopis Computer. Chmchmchm ...** A co si teď počnou všichni ti **slovutní** a učení filosofové, když jejich časové koncepce najednou postrádají **svůj předmět?** ... Na zemi se schyluje k soudu. Před porotou **stojí** velikáni filosofie a vědy, kteří mají svou obhajobou soud přesvědčit, že to nebyly jejich myšlenky, které tento svět připravily o tak důležitý čas. **Hmm... Pojďme se podívat, jak si vznešený soud s tímto bezprecedentním případem poradí, chmchmchmchm...**

3. *Pokračuje se už podle textu.*

Pomocník soudu:

Přítomní povstaňte, vždyť soudce přichází

Ve velké tísní náš svět se dnes nachází

Soudce: *(neskoro prichádza na scénu, pozerá sa na prázdne zápästie, prichádzajúc môže len tak medzi rečou namosúrene prehodiť o sebe v tretej osobe)*

Soudce dnes vzbudil se včas

A zjistil, že chybí mu čas

Pomocník soudu: *(naváže na své předchozí verše)*

Tíseň to časová býti však nemůže

Proto zde všichni teď pohledme na muže

Kteří by před soudem měli dnes stát

Soudce: *usadí se, vše si nachystá, poklepe kladívkem a: Předvedte obžalované!*

Pomocník: *Ať žaloba chopí se díla*

Zazpívá, koho obvinila!

Žalobce: *(predstavuje všetkých obvinených – rytmicky, zlomyslně, agresivně. Během zpěvu obžalovaní postupně přicházejí a uklánějí se.)*

Aristoteles tu stojí
Svatý Augustin se bojí
Descartes přišel suverénně
S Leibnizem se hádat věrně

Kant byl taky předvolán
Engels zrovna přijel k nám
Tu je Bergson, Einstein tady
Heidegger má snad i klady

Prigogine se bude hájit
Možná lze čas ještě najít
Najde ho snad Brian Green?

Soudce:
Žalobce:

To se ještě uvidí *Tento verš možná bez hudby, po pauze, výhrušně*
Honem, honem, pane žalobce, jaké je znění obžaloby? *Nemáme moc času!*
Každý z vás
Co tu stojí
Nechť se třese
Nechť se bojí

Vy jste totiž žalováni
Z velikého přečinu
Byť ni jeden z vás
Nebyl chycen při činu

Předstupte, hajte se
Přiznejte, kdo to byl
Kdo ten čas potřebný
Ze světa sprovodil

Pomocník soudu: Jako první předstoupí se svou obhajobou řecký filosof Aristoteles. Velmi starověký.

Žalobce: Aristoteles šmíroval těla při jejich pohybech, až ztratil času pojem aby z toho vyšel se ctí, rozhodl se vzbudit dojem, že pohyb čas produkuje a čas pohyb podporuje, vyšla z toho zmatenina, zdravý rozum kolabuje duše prý to spočítá.

Motal se v tom dříve, motá se v tom nyní a to se mu vyčítá.

Aristoteles: *(po jeho uvedení hned' začne hrát hudba a on začíná spívat', motiv piesne Lucie: Pohyby)*

Pohyby, počítám pohyby,
počítám bez chyby
počítám čas.

Dráhy a pohyby
dříve a později
na dráze tělesa
počítám polohy
počítám čas.

Planety pohyby
Dráhy a oblohy
Pohyby bez chyby
Počítám polohy
Počítám čas

Pohyby počítám pohyby
Počítám bez chyby
Počítám čas

Žalobce: Tak a máme jej, je to on! Slyšeli jste – jen samé pohyby a počty, žádný čas. Zavřít až zčerná!

Soudce: Hmmmm....

Pomocník: *jako by s rozpaky, nesměle* Ale čas tam přece měl, jako počítaný pohyb, či co... Tedy jestli tomu dobře rozumím...

Žalobce: Nesmysl, čas o sobě podle něj neexistuje!

Soudce: Ovšem přesto s časem počítá, nemůže tedy být jeho vrahem.

Žalobce: Ale ctihodnosti –

Soudce: Dost! *K Aristotelovi:* Jestli to správně chápu, chceš říct, že kdo neumí počítat, jak se co hýbe, není schopen najít čas. *K žalobci:* No jasně, to by odpovídalo, že pane žalobče? *Žalobce bezmocně rozhodí rukama.* V tom případě – žalobce se v tobě zmýlil, Aristoteli můj milý.

Pomocník soudu: Teď nechť před soud předstoupí římský občan Aurelius Augustinus. Trochu starověk, trochu středověk.

Žalobce: Augustinus, ochlasta a děvkař, když propálil si kotel, zalek se sám sebe a obrátil se k bohu.

Nemohl však utéct všemu, co kdy proved – a bylo toho dost.

A tak – musím říct, že geniálně – zrušil minulost. Taky budoucnost.

Augustinus: *(ako prvé ohnivo reaguje na Aristotelovu obhajobu)*

Myslíš, že čas jsou jen pohyby
Jen blázen by s tebou souhlasil
Žádné učení však není bez chyby
Byť jiskru věčnosti tys téměř zahasil

Poslyš teď svým uchem
Čas měříme duchem

(před svým hlavním výstupom prednáša krátku modlitbu, kým hudba začíná pomaly hrať)
Veď mou duši, můj Pane, mluv mými ústy, neboť moje duše se každou chvíli dopouští hříchu.

Když jde o času poznání

Já říci chci své vyznání

Mohu říct na začátek

Že čas má svůj počátek

Stvořený se světem byl
Mocný bůh ho vytvořil
Před ním padám na tvář svou
Před moudrostí velikou

Stejně jak země stvořená...

Tak i čas svůj konec má
Věčný *tu je jen* můj Pán
Kterým pak budu povolán

On mě bude přísně soudit
Že mohl jsem někdy zbloudit
Ale tenhle světský soud
Ten mě jistě zbaví pout

Rozhodne, že moje snaha

Zbavila mě viny vraha

Žalobce: Ať si je Aristotelés zproštěn viny, když myslíte, Ctihodnosti! Avšak tento muž – *v dramatické pauze ukáže na Augustina* – se právě přiznal. „Čas svůj konec má“ (*paroduje Augustinův rytmus*), k tomu že byl povolán a přiznává, že zbloudil – tedy lituje toho, že zabil čas! Lítost, nelítost – popravit!

Augustinus: Ale to jsem přece neřekl!

Soudce: Ticho obžalovaný, teď nemáš slovo, nezdržuj přelíčení!

Pomocník: Ale to přece neřekl!

Žalobce: Co to plácáte, všichni to slyšeli. Ještě teď mi to zní v uších.

Pomocník: *ironicky, úlisně* Můžu doporučit výborného ušního lékaře.

Žalobce: *urazeně, prudce* Námitka!

Soudce: Přestaňte! Řekl jen, že čas jednou skončí, tak jako začal, ale neřekl kdy. Z toho ovšem přiznání k vraždě nelze platným sylogismem vyvodit. A zbloudil v něčem úplně jiném – Vaše interpretace je velmi zavádějící!

Pomocník: Mohu doporučit výborné interpretační semináře!

Žalobce: Námitka!

Soudce: Ticho, na Vaše hádky nemáme čas! – *podívá se na ruku, kde chybějí hodinky:* Hodinky sice nemám, ale cítím, co ve mně zanechává proud událostí, které se tu odehrávají a začíná to být pocit intenzivní — **jestli to nejsou větry, mohl by to být ten čas**, a pak jsi z toho ven.

Pomocník soudu: Ať předstoupí další pán – Francouz, 17. století, Descartem on bývá zván.

Žalobce: Pan René Cartesius ničemu nevěřil,
jen ženské proháněl, aby si ověřil

jak málo ducha je v lidském těle
a po mnoha průnicích prohlásil směle

„nic není jisté až na mé pochyby
ničemu nevěřím až na mé pohyby
jen když já myslím, cítím, že jsem
a cizím myslím sděluji, kde jsem“

No a na čas docela zapomněl.

Descartes:

Pochybuji myslím *tedy* jsem
Myšlenkou jsem *zcela* unesen
Ze začátku *jen* samé já
To nic jiného nepozná
Nepozná, nepozná

Dnes mě démon už neklame

Bohem ho překonáváme (Bůh, jen ten mě nezkłame)
Teď už není *jen pouhé* já
Tělo také *svůj* smysl má
Smysl má, smysl má

Ref.

|: *Pochybuji, pochybuji*
Pochybuji - tedy jsem :|

Mimo já je ještě *venku kolem* svět
Stromy domy, *zde* krásný květ
A čas taky, přátelé
Hned je tady vesele
Je vesele, je vesele

Našel jsem ho, rozum mám
Obvinění zpřetrhám ...

Leibniz: *(nevydrží Descartovu obhajobu, skočí mu do řeči a začnú sa hádat')*

Ne tak rychle, drahý brachu
Mně se něco nezdá
Když ti řeknu, kde máš chybu
Uznáš, že jsem hvězda

Descartes: *(prekvapene)*

Wilhelme co tím chceš říct
Přišel si mě urazit?

Leibniz: Ale René, přece víme
Že si špatně rozumíme

Descartes: Tak to já si nemyslím
Já hned všemu rozumím

Leibniz: René, ty pistolníku od Bílé hory
Pohleď na nebe a všechny živé tvory
Bůh netvoří na etapy
Dělá vše hned dokonalé
Žádná hloupost ho nenapadne

bojovníku z Bílé hory
pohlédni na živé tvory
bůh netvoří na etapy
dělá vše hned dokonalé
žádný omyl jej neklame

Descartes: Varuju tě, Wilhelme
Dej pozor na má slova
Ať se sporu vyhneme...

Leibniz: *(skočí mu do řeči)* To by byla škoda!

Descartes: *(výhružne)* Varoval jsem tě!

Leibniz: *(provokuje)*

Laskavě dovol poslední větu
Toto je nejlepší z možných světů

Descartes: Ty musíš mít vždy poslední slovo.

Leibniz: To není pravda!

(tu by sa dalo vložiť nejaká odl'ahčená pasáž: mohla by sa nahlas pustiť taká hudba ako býva v groteskách a Descartes s Leibnizom by ešte chvíľu hrali, že sa hádajú, alebo by sa mohli až pobiť takým nejakým vtipným spôsobom)

Soudce: Co to má znamenat?! Okamžitě přestaňte, ničemové!

Vyved'te je prosím oba
dřív než zboří soudní síň! *Pomocník je vyvede či vyžene.*
K času nemohli říct miň...
Musím však ctít presumpci nevinny,
proto jsou oba dva nevinní.

Pomocník soudu: Prosím o klid v soudní síni, další muž předstupuje. Z čeho Kant – Němec, z Královce, 18. století – obviněn je?

Žalobce: Myslím, že ho máme.
Immanuel Kant, vyhnal čas a prostor ze světa,
že prý mají méně bytí než nějaká kometa,
že prý jsou jen v hlavě,
že prý jsou to hlavně
tvary či regály
na naše škrpály.

Kant: Už to vím, už to vím,

Ale nevím, jak to vím
Jak je to jen možné,
že je tohle možné

Syntetickým ředidlem
Umeju si hlavu
Nemám žádnou empirii
Vím to ale apriori
Vyhnu se tak davu.

Dav se honí s časem
Neví ale, že jsem
Dávno přišel na to,
Že čas není zlato,
Ale jenom forma
Na cihly.

(po skončení píesne na záver len tak rýchlo dodá) Já to nebyl.

Žalobce: *suverénně, vítězoslavně* Netřeba nic dodávat. „... čas není...“ – Zavřít až zčerná
a popravit!

Soudce: Hmmmmm.....

Pomocník: Jestli tomu dobře rozumím –

Žalobce: Námitka!

Soudce: Zamítá se!

Pomocník: Jestli tomu dobře rozumím, Kant říká, že když člověk něco vidí, tak to nutně
vidí v určitém časovém okamžiku, protože – to tak zkrátka vždycky vidí.

Kant: Aspoň někdo že to chápe.

Pomocník: Pak by Kant skutečně mohl zabít čas –

Žalobce: Aha – do věže s ním a zastřelit!

Pomocník: – kdyby zabil všechny lidi a nakonec sebe!

Žalobce: Vida, vida – tedy masový sériový vrah?! V tom případě lámat v kole!

Pomocník: Pak ale prostinký fakt naší existence a vnímání Kanta zprošťují žaloby! Tedy
myslím, domnívám se, rozsudek vyneste sám, Ctihodnosti!

Soudce: Hmmmmm... Imánek je, zdá se, jenom trochu pomatený. **On si myslí, že
všichni myslí stejně, jak si to myslí on. Sice scestné, ne však trestné! Bude
ušetřen, další!**

Pomocník soudu: A teď prosím Engelse – taky Němec, 19. – ať obhajobu přednese.

Žalobce: Friedrich Engels komunista,
před ním není sklenka jistá,
absolutní prostor, čas
mizí před ním jako chlast.

Engels:

Dobrý večer, soudruzi

Já přišel se dnes hájit

V mé koncepci spleť
Čas lehce (rychle?) dá se najít

Čas a prostor patří k sobě
Hmotě oba náleží
Čas mou vinou není v hrobě
Na tom záleží
Na tom nyní záleží

Jen jeden rozměr má čas
Obecný a nezvratný
Co stalo se, už nikdy zas
Se k nám nevrátí
Nijak se k nám nevrátí

Vidíš, soude veliký
Nejsem, koho hledáte
Věřím jistě, že do chvílky
Vraha poznáte
Vraha času poznáte

Soudec: *s podivením* Nevím, pane žalobce, proč jste obžaloval toho muže – vždyť ten tam čas evidentně má?

Žalobce: *bezradně* Ctihodnosti, ..., ctihodnosti, já – on je totiž tak drzý, že určitě něco spáchal!

Soudec: *trochu jízlivě* Ale čas tam má, že?

Pomocník: Navíc krásně zpívá/má krásný kostým/choreografii...

Soudec: Vidím, Engelsi, že ani ty nejsi vrahem času. Předvolejme tedy dalšího obžalovaného.

Pomocník soudu: Henri Bergson – opět sladký Francouz, století 20. – zde je. Ať mu štěstí přeje!

Žalobce: Bergson, Henri, zamotaný případ. Nejdříve udělal z času nádeníka, který dře na naše životy, že prý élan vital. No jo, a když umřeme? On s námi? Asi ano. Vlastně se tak s časem zabíjíme navzájem. Časem. Asi bude něco na tom, jak se říká, na co vlastně sám Bergson umřel, že prý élan mortal.

Bergson: *(tu sa podľa mňa celkom hodí refrén z piesne Lenky Filipovej Za všechno může čas)*
Ref.: Za všechno může čas

Ten, co se skrývá v nás
Náhle si zrychlí ten svůj krok
Za všechno může čas
Ten, co se skrývá v nás
A v něm vteřina je delší než rok

Za to nemůžu já
Ta myšlenka není má
Náhle se někdo musel splést
Za všechno může čas
Zase oblnul nás
A v něm vteřina je delší než rok

Ref.: Za všechno může čas
Ten, co se skrývá v nás
Náhle si zrychlí ten svůj krok
Za všechno může čas
Ten, co se skrývá v nás
A v něm vteřina je delší než rok

Soudce: Stop! Na to nemáme dost – *podívá se na ruku, kde chybějí hodinky* – na to tady
dnes není prostor! Co říká pan žalobce?

Žalobce: *jen mlčky zakrouť hlavou*

Soudce: Pan pomocník?

Pomocník: *zamyšleně* Kde jen jsem to už slyšel?

Soudce: Tedy zase nevinen. Odchod! A rychle další!

Pomocník soudu: Teď předstoupí Einstein – žid, 20. – a poslouchá Rammstein!

Žalobce: Úředník patentového úřadu v Bernu
obehrát chtěl božskou hernu
vsadil všechno proti času
absolutnímu
vyprazdnit chtěl v herně kasu
všemohoucím.
Relativní, relativní, všechno je prý relativní,
pro tebe je – a pro tebe není
Prostor a čas? Zapomeňte,
To jen gravitace pění.

Einstein: *(text na hudbu píesne od skupiny Rammstein Amerika)*

Ref.: /:Rád vám sdělím to že fyzika fyzika je nádherná
Já vám říkám to že fyzika fyzika fyzika:/'

Můj staříčkový přítel Newton
Věřil v absolutní čas
Vážně se však mýlil Newton
Leč o tom přesvědčil vás

Každé dítě dnes už ví

Čas je závislý od soustavy
Já změnil jsem běh našich dní
Čas a prostor jsou relativní / časoprostor je relativní

Ref.: /:Rád vám sdělím to že fyzika fyzika je nádherná
Já vám říkám to že fyzika fyzika fyzika:/

Možná jsem se v něčem mýlil
Možná někde chyby mám
Ke lži jsem se však nechýlil
Doufám že to stačí vám

Proto rád bych sdělil soudu
Nechť nemyslí že chystám boudu
Já s časem ve všem počítám
Úmysly při tom čisté mám

Ref. Rád vám sdělím to že fyzika fyzika je nádherná
Já vám říkám to že fyzika fyzika fyzika
Já vám říkám to že fyzika mechanika kvantová
Já vám říkám to že fyzika fyzika fyzika

Nemám problém s časem
žádný problém s časem
čas je všude kolem nás
Ne, nemám problém s časem

Žalobce: Máš, máš, máš problém! Čas je podle něj relativní –

Pomocník: *ironicky* – a proto si zaslouží absolutní trest? Mohu doporučit výborný –
Žalobce se prudce nadechne, ale soudce jej předběhne:

Soudce: Zamítá se!

Pomocník: *dodá napůl jen tak pro úplnost – kurz latiny.*

Soudce: Takže ani Einstein není vinen... *Je sice pravda, že fyzika (fyziká) se k času často chovala neurvale, ale ta relativistická... to je asi ok. – K žalobci: Začínám pochybovat o oprávněnosti žaloby!*

Žalobce: *(našepkává sudcovi)* Možná s Martinem Heideggerem budeme mít více štěstí, pane soudce, totiž jistojistě, určitě.

Soudce: Hmmm, tak se na to podívejme...

Pomocník soudu: Své myšlenky ať přijde před soud obhájit německý filosof Heidegger – ten nebyl žid.

Žalobce: Dejte si teď pozor velký
přichází chlap prolhaný
řeči jsou to hodně mělký
básničkou však pobaví

taky zdatně lyžoval
jezdil rychle, jezdil skvěle

i času se věnoval
napsal o něm velmi směle

čas je jen strach ze smrti
a konečnosti bytí
večně se nic nevtří
a skončíme – žítí.

Martin hraje na city
všech smrtelných jsoucen
z času dělá pocity
v konečnosti zhroucen.

Heidegger:

Bytí a čas, čas a bytí
Podstatné jsou v našem žití
Bez nich smyslu nemá nic
Právě jsem vám přišel říct

Čas je pro mě základní
Můj vztah k němu příkladný

- tady to chce připsat dva řádky, aby došlo k symetrii s ostatními slokami a též aby se to obsahově napojilo na jednorázový refrén

Ref.:

Vy mě chcete obvinít
Z pokusu čas odčinit
Vy mě chcete obvinít
Z pokusu čas odčinit

Řeknu Vám však jenom tohle: *(nebude zpíváno, ale vysloveno v hudbě sloky)*

Dobře vím že v bytí čase
Udělal jsem mnoho chyb –
Mít tak čas je napravit!

Proto myslím, že je zřejmé

Že jsme na tom stále stejně

A že viník to vím jistě

Nestojí teď na mém místě

Žalobce: *Začne opět vítězoslavně, ale pak se trochu mírní. Teď to ale musí být všem jasné – zde vidíme vraha a viníka. Totiž chci říct, že nepochybuji –, tedy že myslím –, totiž že jsem – nakloněn spatřovat v Heideggerovi hledaného zločince.*

Pomocník: Kdybyste nic nenamítal, mohl bych doporučit výborný kurz řečnictví bez koktání.

Soudce: Nechte si to! Pane žalobce, v čem spatřuje vinu zde přítomného Heideggera?

Žalobce: Ctihodnosti, všimněte si titulu jeho knihy.

Soudce: *podezíravě, nechápavě* Ano? A co má být?

Žalobce: No, přece Bytí a čas. Dvě věci. Bytí – čas. Tedy čas je něco jiného než bytí, čas je různý od bytí, čas není bytí – a tedy čas není!

Soudce: *podívá se tázavě na pomocníka, ten předstírá, že usilovně něco dělá, nebo se dívá do stropu, jako by se jej to netýkalo.* Pane žalobce, myslím, že by Vám měl někdo doporučit nějaký výborný kurz predikátové logiky! A vůbec – dostal jste se v knize dále než k titulu?

Žalobce: *zkroušeně* Vlastně – nestihl jsem to, neměl jsem na to dost času...

Soudce: Jako obvykle. Každopádně, ať se to někomu líbí, nebo ne, Heidegger je zproštěn žaloby. **Nebudeme přece trestat básníky, i když někdy strašně blábolí.** – Takže ani tohle nám nevyšlo, co pane žalobce? (*už trochu jízlivě a roztrpčeně*)

Žalobce: *poniženě, omluvně* Ano, Ctihodnosti, ale máme v záloze ještě dva obžalované, Ctihodnosti.

Soudce: Tak ale rychle, máme vysloveně málo času.

Pomocník soudu: Belgičan a Rus Ilya Prigožine. Jak s ním nyní naložíme?

Žalobce: Složitý je tenhle Prigogine
bude tvrdit, že čas zachránil
já vám to však vyložím
vzal si sousto veliké
témať se s ním udávil

že prý čas je konstruktér
bergsonovsky vitální dokončit...

Ilya Prigogine: (*hudobně by sa to možno dalo prepojiť s Bergsonom, keďže je tu podobný motív v refréne*)

Henri Bergson pravdu má –
Taky se i plete
Věda co říct k času má
Ať chcete nechcete

Já vám tady přednesu
Tu obhajobu svou
Tím obžalobu setřesu
Svou řečí obrannou

Ref.: Zkoumal jsem v svém žití
Jak funguje bytí
Jak funguje čas
Ten co je prý v nás

Bádal jsem a studoval
Bych znal o tom více
Proto jsem se věnoval
Termodynamice

Já jsem zjistil o čase
Že ho nelze zvrátit
Že co jednou stalo se
Už se nenavráť

Ref.: Zkoumal jsem v svém žití
Jak funguje bytí
Jak funguje čas
Ten co je prý v nás

Doufám, že to stačí vám
Co jsem nyní řekl
Žaloby – já přiznávám
Strašně jsem se lekl

Taky bych chtěl dodat
Že budu-li moci
Při hledání oběti
Chci vám napomoci

Ref.: Zkoumal jsem v svém žití
Jak funguje bytí
Jak funguje čas
Ten co je prý v nás

Žalobce: Ctihodnosti, já vím, že jsem se už jednou či dvakrát trošičku zmýlil, ale právě teď mi má právnická intuice říká, ba přímo křičí do ucha, že tohle je ten pravý zločinec!

Soudce: A jakými důkazy či argumenty chcete svou intuici doložit?

Žalobce: Kdo se bojí, nemá čisté svědomí. On se lekl. Tedy – on nemá čisté svědomí a je vrahem času. Zavřít – aspoň na 3 týdny!

Pomocník: *s ironickým nadšením* Úžasné, konečně jsme to vyřešili? Mohl byste mi prosím doporučit nějaký výborný kurz právnického sylogismu?

Soudce: Co tím myslíte, pomocníku?

Pomocník: Já samozřejmě netroufám si vůbec nic říci, snad jen takovou maličkou maličkost. Obžalovaný chce přece napomáhat při hledání oběti. Copak to by nějaký vrah udělal?

Soudce: Zdá se mi, zdá, pane žalobce, že Vaše argumentace je poněkud – nebo spíše úplně přitažená za vlasy. I Prigogina musím zprostit! Co teď uděláme, pane žalobce, když už jsme

tomu věnovali tolik – *podívá se na ruku, kde chybějí hodinky – úsilí?*

Žalobce: Nezoufejme, pane soudce. Ještě máme naději, že tu kauzu vyřešíme. Možná tenhle vážný čin spáchal vědec Brian Greene.

Soudce: Ať tedy přistoupí poslední obžalovaný!

Pomocník soudu: Předstoupí pan Ameríkán Greene. Ještě stále živý a zelený!

Žalobce: Zborčené harfy tón, ztrhané struny zvuk, pan Greene nám ze světa dělá kytáru nebo co, všechno prý jsou struny, tak asi čas je jen nějaké brnkání.

Struny:

Nejen čas
Celý svět
Hledej v nás
Koukni sám
Že místo atomů
A místo prostoru
A místo času
No věř nám
Jsme tu jen my
Tenké struny
Krásné struny

Brian Green: (*rap?*)

I ty jsi jenom kmity, kmity, kmity

I ty a tvoje city
jsi jenom kmity
vesmírných strun

struny, jsou jich tu tuny,
od věků kmitají
světový um

I ty jsi jenom kmity, kmity, kmity

Žalobce: *velmi nejistě, s obavami* Snad by to mohl být on, Ctihodnosti. Vždyť tam čas vůbec nemá, takže se jej zbavil! Aspoň podmínku – nemohl by dostat?

Pomocník: *s předstíraným soucitem* Jak hluboko jste klesl, pane žalobce! Už Vám mohu doporučit snad jedině výborný obchod s pevnými provazy, kdybyste tedy měl odvahu vyrovnat se se situací jako muž.

Žalobce: *nejistě, tázavě* Námitka?

Soudce: Přijímá se. Ctěný pan pomocník si zřejmě neuvědomuje závažnost situace – zjistili jsme, že čas není, a přitom nedokážeme jeho zmizení vyřešit. Co si jen počneme?

Pomocník: Ach jistě, Ctihodnosti, svatá pravda. Poníženě se omlouvám, promiňte. I Vy promiňte, pane žalobce. Hluboce lituji svých poněkud urážlivě míněných slov.

Žalobce: *plačtivě, zoufale* Neomlouvajte se prosím, máte pravdu. Zklamal jsem, nedokázal jsem odhalit příčinu zmizení času, odhalit toho, kdo zabil čas. Nezasloužím si dále žít, nezasloužím si ani dále posílat obviněné do šatlavy či na střelnici. Stanu se raději –

Soudce: Tak dost toho zakomplexovaného skřehotání! Ptám se všech se vši vážností svého soudcovského křesla: Kdo tedy zabil čas?

Duch filozofie: *Pomocník musí pustit další zvukový záznam. Duch mluví výsměšně, s nadřazeností.* Chachachachachachachacha! Ptáte se, kdo zabil čas? Hledáte vraha, i když nemáte tělo oběti? Jak ubohé, jak lidské! – A co když nebyla žádná vražda, jestliže není žádná mrtvola? Co když čas — nikdy nebyl?

Pak ale filosofie nikoho nezabila. Naopak – nesnáze a nejasnosti v teoriích času odedávna poukazovaly na to, čemu se dosud nikdo neodvážil uvěřit – že čas zkrátka neexistuje.

Čekáte-li a žádáte-li od dnešního soudního přelíčení přece jen šokující odhalení a krutý trest, pak vězte, že odhalena byla Vaše skrytá ignorantská arogance, s níž jste své blízké i přátele odbývali tím otřepaným „teď nemám čas,“ a sváděli jste tak svou nechuť a pohodlnost na něco vnějšího. A krutý trest? I díky filosofii, jejíž marná snaha uchopit čas přispěla k dnešnímu odhalení, teď čeká Vás a celé lidstvo následující doživotní trest: Kdykoli někomu řeknete „nemám čas, až jindy, někdy později“, dotýčný už bude vědět, že myslíte „dej mi s tím pokoj, táhni k čertu, ať už tě vícrát nevidím“. Přeju příjemné soužití!
Chachachachachachacha.... *Smích se asi bude zeslabovat do ztracena a celou hru zřejmě musí ukončit nějaký krátký, výrazný hudební motiv.*